



κρίσιν βαρυτάτην διὰ τὴν ὁποίαν πάντες εὐθυνόμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ Καθηγηταὶ καὶ τῶν θεολογικῶν Σχολῶν καὶ οἱ ἐκάστοτε ἀμφόβιοι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Παίδειας καὶ πάντες οἱ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων σύμβουλοι τῆς Πολιτείας. Πάσχομεν ἀπὸ Πολιτειοκρατίαν. Ἡ Πολιτειοκρατία πρὸς καιρὸν μόνον ἡττήθη διὰ τῶν Καταστατικῶν Χαρτῶν τοῦ 1923 καὶ τοῦ ΝΔ 671/1943 τὸ ὁποῖον πᾶρ' ὅτι ἐγένετο ἐπὶ Κατοχῆς, ὅμως τὸ συνέταξεν ἡ Ἐκκλησία.

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη ἀδήρητος τῆς ἀμέσου θεραπείας τοῦ κακοῦ, πρὸς ᾧ σὺν ὁ ἐπὶ τῆς κρίσεως δέον ὅπως ἀνασπλωθῶσιν οἱ ὑπὸ τῶν ἑρῶν Κανόνων θεμελιούμενοι θεσμοὶ εἰς τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἄνευ τῆς Ἀνασπλώσεως αὐτῆς οὐδὲν θά ἐπιτελεσθῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τουναντίον ὅε καὶ ἡ κρίσις καὶ ἡ Πολιτειοκρατία θά χειροτερεύουν. Τὸ περὶ Νόμου κρατούσης "Πολιτείας" εἶναι ἐπίσης σοβαρώτατον θέμα, ἀλλὰ μὴ ὄντος τοῦ ἀμέσου παρόντος κάποτε ἐν καιρῷ καὶ ἡμεῖς θά ἀσχοληθῶμεν καὶ πρέπει νὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ αὐτό. Ἡ κατὰ Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος Καθολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἴτε τὰ ἀναγράφουν τὰ συντάγματα τῶν Κρατῶν εἴτε ὅχι, ἐδράζεται : α/ ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, β/ ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, τῆς ὁποίας βαρυσήμαντον μέρος εἶναι οἱ ἅεροι Κανόνες, περιέχοντες θεῖον καὶ ἀνθρώπινον δίκαιον ὡς θεὸς καὶ ἄνθρωπος ὑπῆρξεν ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας.

Αὕτη εἶναι ἡ μοναδικὴ τοποθέτησις τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν νὰ λάβωμεν κατὰ τὴν παρούσαν κρίσιμον ἔσαν καὶ ἦν πρέπει νὰ τεθῇ τέλος εἰς τὴν κρίσιν εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἔρριψαν, οἱ εἰσηγηθέντες κατὰ καιροῦς τὰ νομ. θέματα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία μετὰ ἐβλήθη εἰς κοσμικὸν καὶ προτεσταντικὸν ἱδρυμα, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ λειτουργοὶ ἐκλείγονται ἀπὸ ἕνα ἀγνωστον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θεσμὸν τὴν Ἀριστίνδην Συνόδον καὶ παύονται κατὰ τὸ δοκοῦν ἀπὸ τὴν πολιτείαν. Ἡ Πολιτεία διὰ τοῦ Νόμου 4589/1966 παῖρα τὴν ἔντονον ἀντίδρασιν τῆς Ἱεραρχίας, ἤνοιξε τὸν δρόμον πρὸς ἀνατροπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἐνεκακινήσας ὅε νέαν κατὰστασιν πλέον, διὰ τῶν ΑΝ 3 καὶ 214 τοῦ 1967 ὡς καὶ διὰ τῆς ΑΣΤ'/1968 Συντακτικῆς πράξεως.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συνέβη, τὸ ὅτι θηλασθῇ ἡ Πολιτεία συμφωνοῦσης καὶ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου, ἐθεώρησε τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας κοσμικοὺς ὑπαλλήλους, δὲν εἶναι τὸ χειρότερον.

Τὸ χειρότερον εἶναι ὅτι διὰ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νέου Συντάγματος ὅσον ὀλίγοι ἅεροι Κανόνες τυγχάνουν ὑποχρεωτικοὶ καὶ ἀπολαύουν συνταγματικῆς προστασίας, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐκ πρώτης ὁφείας μὴ δογματικοὶ ἢ λειτουργικοὶ δὲν κατοχυροῦνται συνταγματικῶς.

Ἐνταῦθα δέον ὅπως ἐπισημάνωμεν ὅτι εὐριπρόθετα πρὸ ἀντιφάσεως ἐνεργείας καθότι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἢ εἶναι ὑπεύθυνοι δι' ὅσα ἀνωτέρω συνέβησαν ἀντιπανονικά εἰς τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἐν τοῦτοις ἐκ τῶν ὑστέρων διετύπωσαν ἀλλὰ ὁρθὰ ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ φηφίσει τοῦ Συντάγματος, ζητήσαντες τὴν ἐπιφφίσειν ἑτέρων ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἐκκλησίας διατάξεων, αἵτινες ὅμως δὲν ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Εν προκειμένῳ ἀναφερόμεθα εἰδικῶς εἰς τὸ σημεῖωμα τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος "Ἐκκλησία" τῆς 1ης παρελθόντος Ὀκτωβρίου. Εἰς τὴν σελίδα 435-436 ἀναγινώσκουμεν, τὸ τελικὸν σχέδιον διευτύσεως τῶν ἄρθρων 1 καὶ 2 τοῦ σχεδίου Συντάγματος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐπίμαχον θέμα τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διατυπῶνται ὡς ἑξῆς: "Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος..... τηρεῖ ἀπαρασάλευτως ὡς καὶ αἱ ὁμότητες, Ἐκκλησίαι τοὺς δογματικούς ὅρους καὶ τοὺς ἱεροὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τῇ ἑρμείᾳ Παραδόσεως, εἶναι δὲ αὐτοκέφαλος καὶ αὐτοδιοίκητος ἐν τῷ ἑαυτοῦ θεῷ Ὁργανισμῷ ὑπερθεματίζομεν εἰς τὴν ἑκφρασιν αὐτῆς ἀκριβέστερον ἢ Ἐκκλησία εἶναι θεῖος καὶ ἀνθρώπινος Ὁργανισμὸς) ἐνεργοῦσα ἀνεξαρτήτως πάσης ἑξουσίας τῶν κυριαρχικῶν αὐτῆς δι καὶάματα καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἑρμῆς Συνόδου Ἀρχιερέων. Σχέδιον ἢ πρόταξις Νόμου, ἀναγομένην εἰς τὴν ὁργάνωσιν καὶ διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσάγεται πρὸς συζήτησιν εἰς τὴν Βουλὴν κατ' αἰτήσιν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὴν αἱ ὑπὸ τῆς Ἀριστίνδην προταβεῖσθαι ὁρθεῖ κατ' ἀρχὴν διατάξεις δὲν ἐγένοντο δεκταί, ἤτοι διατὶ ἐν εἰσηκούσῃ ἡ Ἀριστίνδην Σύνοδος καὶ δὲν ἠκούσθῃ ἡ γνώμη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θὰ τὸ ἴδωμεν κατωτέρω.

Ἀνεξαρτήτως δὲ δευτερευουσῶν διαφωνιῶν μας περὶ τὰς διευτυπώσεις ταύτας καὶ μάλιστα πρὸς τὴν φράσιν ὅλων τῶν Συνταγμάτων "καὶ διοικεῖται ὑπὸ ἑρμῆς Συνόδου Ἀρχιερέων" ἢ ὁποῖα θεὸν ὅπως ἀντικατασταθῇ διὰ τῆς φράσεως "καὶ διοικεῖται ὑπὸ τῆς ἑρμῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἀποτελουμένης ἐκ τῶν ἐχόντων Ἐπισκοπὰς Ἀρχιερέων", ἐπιμνηστικῶς τὸ ἀνεπίκουρον, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλον οἱ κατέχοντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἑξουσίαν, διὰ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου ( συνά- με τῶν Ἀναγκαστικῶν Νόμων. ) διότι τὸ σχέδιον λαμβάνει ὑπ' ὄψιν 1/ τὸν Συνοδικὸν Τόμον τοῦ 1890 δι. δὲ κατέστη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ ὅρους αὐτοκέφαλος, καὶ ζητεῖ ὡς ἐκεῖνος, ἵνα ἡ Ἐκκλησία διοικῇ ἐαυτὴν ἀνεξαρτήτως πάσης ἑξουσίας. 2/ λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὸν αὐτὸν Συνοδικὸν Τόμον καὶ ὅν ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἑρμῆς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας 3/ τηρεῖ τὴν ὁρθὴν διατύπωσιν τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ Ν.Δ. 671/1943, καὶ ὅ ἡ Ἐκκλησία τηρεῖ ἀπαρασάλευτως ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τοὺς δογματικούς ὅρους καὶ τοὺς ἑρμῆς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας καὶ τὰς ἑρμῆς Παραδόσεις. Προέτεινον, λοιπὸν, τὰ ἄρθρα εἰς δι' ἀναγκαστικὸν Νόμον διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ἦτο δύσκολον νὰ εἰσακουσθῶν.

Ἀτυχῶς ὅμως, προσθέτει τὸ Πειριδικόν "Ἐκκλησία" "τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως". Αὕτη βεβαίως κατ' οὐσίαν υἱοθέτησε τὰς γνώμας τῶν ὑπὸ Πολιτικοκρατικῶν ἀντιλήψεων διεκομένων νεμικῶν, οἵτινες ἐπηρεάζονται ὑπὸ τῆς πεπλανημένης νομολογίας τῶν δικαστηρίων, ἢ ὁποῖα ἐλησμονήσας, ὅτι ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ἁρθροῦ 2 τοῦ Συντάγματος 1952 ὤφειλε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ὁρθὴν διατύπωσιν "δογματικοὶ Ὁροὶ καὶ Συνοδικὸν Κανόνας", διότι τὰ μὲν ἄλλα διατυπῶνται ὑπὸ τῶν Συνόδων κυρίως διὰ τῶν ὅρων (DEGRETA )

διά δε τὰ Διοικητικά διά τῶν Κανόνων (CANONES). Ὁρθότατα λοιπόν διατύπωσε τὰ πράγματα τό μνημονεύμενον Ἰον ἄρθρον τοῦ Νόμου 671/1943.

Ἐν ὅφει τῶν γεγονότων τούτων τρία εἶναι τεθειμένα τὰ σπουδαῖα θέματα :

I/ Ποία εἶναι ἡ νόμιμος καί κανονική σύνθεσις τῆς Ἱεραχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία κατ' τοὺς ἱεροῦς Κανόνας, πρῶτον, καί τοὺς πολιτικούς Νόμους δεύτερον συγκροτεῖται εἰς σῶμα ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν τῶν κατεχόμενων ἑδρας κατὰ τε τοὺς ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους. Κανονικά καί συνταγματικά Νομικά θέματα δυσχερῆ ὑπάρχουν καί δέν δύνανται νά λυθῶσι παρὰ μόνον διά τῆς κανονικῆς ὁδοῦ. 2ον/ Τίνες εἰσθύνονται διά τό γεγονός, ὅτι κατὰ τό Σύνταγμα τῆς 29.9.1968 ἡ συνταγματική καί νομική κατάστασις χειροτέρευσεν ἐφ' ὅσον τυγχάνουν ἐξέλης συνταγματικῆς προστασίας, μόνον οἱ ὀλίγιστοι Κανόνες, οἱ ἔχοντες δογματικόν καί λειτουργικόν περιεχόμενον :

3ον/ Ποίαν στάσιν ὀφείλει νά τήρῃ ἡ Ἐκκλησία ὑπό τό νέον Συνταγματικόν καθεστῶς εἰς τὰς σχέσεις αὐτῆς πρός τήν Πολίτειαν, θεοδομένου ὅτι ἀπό τῶν ἐκλογῶν τῆς 13 Μαΐου 1967 εἰσήλθομεν εἰς κατάστασιν ἰσχυρᾶς Πολιτειοκρατίας, ἐν ᾗ παραβιάζονται οἱ ἱεροῖ Κανόνες :

Ὡθεν τό θέμα εἶναι τεθειμένον : Δύνανται νά τροποποιηθῶσι ἡ ὅπερ χειρότερον, δύνανται νά καταργηθῶσι ἡ ἔστω νά ἀγνοηθῶσιν οἱ ἱεροῖ Κανόνες, οἱ Διοικητικοί, δηλαδή οἱ πλεῖστοι, ἐφ' ὅσον δέν τυγχάνουν Συνταγματικῆς προστασίας ; Δέν ἀγνοοῦμεν τήν ὑπάρξειν περιστάσεων καί ἀπονησάντων εἰς τήν πρᾶξιν ἱερῶν Κανόνων, περί ὧν ἀποφαίνεται μόνον ἡ Ἐκκλησία ἐν Συνόδῳ. Ἡ ἀπάντησις εἶναι κατηγορηματικῆς, ΟΧΙ, διότι διά τήν Ἐκκλησίαν ἡ ἰσχὺς τῶν ἱερῶν Κανόνων εἶναι ἀπόλυτος καί ὑποχρεωτική ἔστω καί ἐάν ἡ Πολιτεία ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς ἱεροῦς Κανόνες.

Καί τό μὲν πρῶτον θέμα τῆς κανονικῆς καί νομίμου συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας εἶναι λυμένον, διότι αἱ εὐνοίαι ἐν τῇ Διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας κανονική καί νόμιμοι ὅθεν ὅπως συμπίπτουν, διότι ὑπό τό καθεστῶς τοῦ Συντάγματος 1952, πᾶν κανονικόν εἶναι νά εἶναι νόμιμον καί ἄρα συνταγματικόν, ἐφ' ὅσον τό ἄρθρον 2 τοῦ Συντάγματος καθ' ὅρμηνε τοὺς ἰσχύοντας ἱεροῦς Κανόνες.

Ἦνενα δέ τοῦ βασικοῦ τοῦτου ὅρου, ὅστις ὀφείλει νά διέπῃ πάσας τὰς σκέψεις καί ἀποφάσεις ἡμῶν, ἐπειδή εἶναι ὑποχρεωτικοί οἱ ἱεροῖ Κανόνες, ἄνευ δέ αὐτῶν δέν νοεῖται ἡ Ἐκκλησία, ὁπερ σημαίνει, ὅτι προηγεῖται εἰς τήν κρίσιν ἡμῶν, περί τῆς νομιμότητος τῆς συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας, ἐν τῇ γενικῇ τοῦ ὅρου ἐννοίᾳ ἐν ᾗ περιλαμβάνεται ἡ κανονικότης ἡ ἰσχὺς τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἐξ ὧν πεταί ὅτι κανονικοὶ Ἱεράρχαι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι οἱ ὀφιστάμενοι τήν 20 Ἀπριλίου 1967. Οὗτοι ἦσαν καί νόμιμοι ἦτοι ἐκτελεγμένοι καί κατὰ τοὺς Νόμους τοὺς συμφώνους πρὸς τό Σύνταγμα ὅπερ οὐδεμίαν διὰκρισιν ἐγνώριζε δογματικῶν, λειτουργικῶν καί Διοικητικῶν Κανόνων.

Παρά ταύτα μικρός 'ριθμός 'εραρχῶν κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἡμερομηνίαν εἶχε βιάζως ἀπομακρυνθῆ, διὰ διατάξεως πρωτοφανοῦς εἰς τὰ χρονικά τῆς 'νατολικῆς 'εκκλησίας περὶ ὁρίου ἡλικίας καὶ ἐξόδου 'εραρχῶν διατάξεως εἰσαχθείσης παρὰ τοὺς 'Ιεροὺς Κανόνας καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῆς 'εραρχίας, κατὰ Δεκεμβρίου τοῦ 1966, ἐκφρασθεῖσαν. Αὕτη δεσμαρτυρηθεῖσα, ἐκήρυξεν ὡς ἀντικανονικὴ καὶ διὰ τοῦτο ἀντισυνταγματικὴ, τὴν πρωτοφανῆ διατάξιν περὶ ὁρίου ἡλικίας.

Ἀπὸ τῆς διατάξεως ταύτης ἐξήρσεν ἡ Κυβέρνησις τὸν τότε 'Αρχιεπίσκοπον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἀνεχθῇ ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος τῆν ἀπομάκρυνσιν τῶν 'εραρχῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄνω τῶν 80 ἐτῶν.

Οὕτω κανονικοὶ καὶ συνταγματικῶς ἀνεγνωρισμένοι 'εράρχαι οἱ συγκροτοῦντες τὴν 'εραρχίαν τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος ἦσαν τὴν 20ην 'Απριλίου 1967 συνολικῶς 56 ἀριθμοῦμενοι κατὰ τὴν ἐπετηρίδα.

Ἐκ τοῦ Πρώτου καὶ ἤδη ἀποθανόντος Χρυσοστόμου Βου μέχρι τοῦ τελευταίου κατὰ τὰ πρᾶξα ἦτοι τοῦ Μηθόμνης 'Ιακώβου.

Ἡ αἰφνιδια καὶ μὴ ἀναγκαία ἐπέμβσις τῆς Πολιτείας, προφανῶς ἐκπροσθεῖσθαι ὑπὸ τῶν Πολιτειοκρατῶν, καὶ προφανῶς μὴ ὀυνηθείσης νὰ προτέρ τῆς ἐπιπτώσεως, διὰ τῶν νόμων 3 καὶ 214/1968, συνετέλεσεν ὥστε καὶ μὲ ἀπομάκρυνσιν ἐτέρων 'εραρχῶν, εἰς τὸ ν' ἐέλθῃ οὐσιώδης ἀλλοίωσις εἰς τὴν κανονικὴν σύνθεσιν τῆς 'εραρχίας. Ἡ ἀντικανονικότης τῆς ἀλλοιώσεως ἀρξαμένη διὰ τοῦ νόμου 4589/1966, προκύπτει καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς 'εραρχίας τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1966 ὅς ὡς προσέλεχθαι ἐκηρύχθη ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ ἡ διὰ τάξιν περὶ ὁρίου ἡλικίας. Βαρύταται εἶναι αἱ εὐθύναι τοῦ πρὸς Κόριον ἐκδημήσαντος 'Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Β', ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε πρὸς τὸ 'Υπουργεῖον Παιδείας τὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν 'εραρχῶν 1/ 'Αλεξανδρουπόλεως 'Ιωακείμ, 2/ Ὀλυμπίνης Βασιλείου, 3/ Περλώρας Θεοδοίου καὶ 4/ Αφύνιουπόλεως Χρυστοφόρου καὶ ἄλλων. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη ἀλλοίωσις τῆς συνθέσεως τῆς 'εραρχίας τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος. Ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας ἦτο καὶ ἀντισυνταγματικὴ καὶ ἄρα μὴ νόμιμος, διότι ἡ 'Εκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ἐγνώρισεν ἔξοδον 'Ιερ'ρχου, εἰμὴ α/ διὰ θανάτου, β/ διὰ καθαιρέσεως καὶ γ/ διὰ παραιτήσεως, τῆς τελευταίας περιπτώσεως τῆς παραιτήσεως ἀπλῶς μόνον ὡς ἐνεκτῆς θεωρουμένης ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας.

Ἡ 2α ἀλλοίωσις ἐπῆλθε διὰ τοῦ ΑΝ 3/1967, ὁ ὁποῖος ἀντικανονικῶς ἄρα καὶ ἀντισυνταγματικῶς Ἰον/ετήρησε τὸ δικαίωμα, τῆς ὑπὸ τῆς 'εραρχίας ἐκλογῆς τῶν 'Αρχιερέων 2ον/ετήρησε τὴν ἀπαρχουσαν διαρκὴ 'εράν 2βουδον καὶ 3ον/ ἐσήγαγε τὴν 'Αριστίνδην 2βουδον τουτέστιν ἐξ ἀρίστων, κατὰ τὴν ἀπόλυτον καὶ ἀνεξέλεγκτον κρίσιν τῆς Πολιτείας 'εραρχῶν ἀποτελεσθεῖσαν, ἦτοι εἰσήγαγεν θεομὸν ἄγνωστον εἰς τὴν 'ιστορίαν τῆς 'Εκκλησίας, ἀντικανονικόν, ἄρα καὶ ἀντισυνταγματικόν καὶ 4ον/ ἐσήγαγεν 8ριον ἡλικίας διὰ τὸν 'Αρχιεπίσκοπον ὥστε νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὁ μὴ δεχθεὶς καὶ καθ' ἃ λέγεται πεσθεὶς, νὰ παραιτηθῇ, 'Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος Β'.

Τὰ ἀνωτέρω ὁμιλοῦσι περὶ ἀλλοιώσεως, ἀλλ' ἐν τῇ πραγμα-

τικότητι αποτελούν ανατροφήν του κανονικοῦ καὶ Συνταγματικοῦ καθ-  
εστῶτος τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ Ἀριστίνδην Σύνοδος συγκροτήθη  
ἐν ἐπεμβάσει τῆς Πολιτείας, ἀντὶ τῆς ἀναβληθείσης καὶ πάλιν ἱε-  
ραρχίας ἐνοσχίσθη διὰ τοῦ Α.Ν. 3/1967 τὰ δικαιώματα τῆς ἱεραρχί-  
ας καὶ τῆς Διοικήσεως ἡ ἐρᾶς Συνόδου, προβάλλει α/εἰς τὴν ἀπομάκρυ-  
σιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Β/ προβάλλει εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀντι-  
κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μὴ χρηθέντος τοῦ ἑθνοῦ, ἢ οὐ  
βάσει γ/εἰς ἕνα ἐκλογὰς Ἀρχιερέων. Ἔχομεν λοιπὸν καὶ τρῖτην  
ἀλλοίωσιν τῆς ἱεραρχίας διότι αὕτη ἐστερήθη τοῦ Πρώτου ἡτοῦ τοῦ  
Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλὰ δυστυχῶς καὶ τεταρτην τοιαύτην διὰ τῆς ἐκλογῆς  
Ἀρχιεπισκόπου κατ' ὅν χρόνον ἐξ η. ὁ Χρυσόστομος Β' ἐμπέτη ἀλλοί-  
ωσις εἰσέτι, ὅσον ὅπως θεωρηθῇ ἡ πλήρωσις τῶν κενθεσίων Μητροπόλεων  
δυνάμει τῆς διατάξεως τοῦ περί-ἑοῦ ἡλικίας τοῦ 5489/1966 Νόμου,  
αἱ τῆς 6 τοῦ ἀριθμοῦ ἱεραὶ Μητροπόλεις δὲν ἐκινεῖσθαι συμφώνως  
πρὸς τοῦ ἐρᾶς Συνόδου καὶ ἐκλήρωσάν ὑπὸ τῆς Ἀριστίνδην Συν-  
όδου. Ἐκτὴ ἀλλοίωσις ἐκ τῆς πληρώσεως τῶν ἐν τῇ μεταξύ κε-  
νθεσίων ἑρῶν Μητροπόλεων ὑπὸ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου. Ἐβδόμη  
ἀλλοίωσις ἐπὶ τῇ διὰ τοῦ ΑΝ 214/1967, δι' αὐτὴν κατὰ τὴν ὁμῶς φωνὴν  
γνώμην τῆς θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν διαβιβασθεί-  
σης διὰ τοῦ ὑπ' ἑοῦ, 521/26.2.1968 ἐγγράφου πρὸς τὴν ἑρᾶν Συν-  
όδου, εἰς τὸ ἐγγράφον ἀναφέρεται ὅτι διὰ τὴν ἐρᾶς ὁ λόγος Νόμου ἐκ  
πλήρησιν "θεμελιώδεις ἀρχαὶ τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅτι"  
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθῇ ἐξυγίανσις καὶ καθαρίσις τῆς Ἐκ-  
κλησίας διὰ τῆς καταργήσεως θεμελιωδῶν θεσμῶν τοῦ Κανονικοῦ Δι-  
καίου, ἀλλ' ἀντιθέτως διὰ τῆς πλήρους συμμορφώσεως πρὸς τὰς ἐπιτα-  
γὰς αὐτῶν, καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα βαρυσήμαντα, διὰ τοῦ Νόμου αὐτοῦ  
κατεδικάσθησαν ἐπίσκοποι καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῶν ἐπισκοπεῶν αὐτῶν,  
ἀνευ ἐνοχῆς.

Ἰδὺντα τὰ ἀνωτέρω μετὰ μάλιστα ὅσοι τὸ προσημειωμένον ἐγγρα-  
φον τῆς θεολογικῆς Σχολῆς ἀφίνουν ἡμῶς ἐκπληκτικούς, διότι κατεπατή-  
θησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θεμελιώδεις ἀρχαὶ κανονικοῦ καὶ ἀνθρωπίνου  
δικαίου. Ἐπὶ πλεον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς οἰκίας τῶν δύο ἑρᾶρχων ὁ  
νῦν προκαθήμενος εἰς τὴν μετὰ τῶν δημοσιογράφων συνέντευξιν τῆς Χ.  
13ης Μαρτίου 1968, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν κατεδικάσθησαν οἱ δύο ἑρᾶρχαι,  
λόγῳ ἀδικήματος, ἀλλὰ "κατεδικάσθη ἡ φήμη των". Ἡ συνέντευξις αὕτη  
ἐλαφρῶς καὶ δὲν ἐδομησιν, ὁρῶς δ' εἰ, διότι ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ  
προκαθήμενου, θὰ εἶχε μέγιστον ἀντίκτυπον, δυστυχῶς ὅμως ἡ συνέντευ-  
ξις ἐδομησιν ἐν Κύπρῳ "Πατρίς Λευκωσί, 24.3.1968". Ἀκόμη εἰς  
μίαν ἐκ τῶν δικῶν τῶν ἑρᾶρχων, δύο ἐκ τῶν ἑρᾶρχων τῆς Ἀριστί-  
δην Συνόδου καὶ εἰς ἕτερος ἑρᾶρχης ἐκ τῶν δικαστῶν κατεβήσαν  
τὴν ἀντικανονικὴν πρᾶξιν τῆς καταδίκης τῶν δικαζομένων ἀντικανονι-  
κῶς, καὶ στερηθέντων τῶν φυσικῶν αὐτῶν δικαστῶν. Οὔτε κατηγορητήρι-  
ον ἐδόθη πρὸς τοὺς δικαζομένους, ὑπάρχει δὲ καὶ περίπτωσις κατ' ἑρᾶν  
ἐλαβεμένης εἰς τὴν δίκην ὡς δικαστῆς, ἑρᾶρχης ὁ ὅποιος εἰς προγε-  
νεστέραν διὰ τὸ αὐτὸ ζήτημα, ὡς γνωστὸν, δίκην, κατ' ἑρᾶν ὁ κατηγοροῦμε-  
νος ἡθώθη, ἦτο μ' ἄντις κατηγορίας κατὰ τοῦ κατηγορουμένου. Ταῦτα δὲν

συμβαίνουν ούτε εις τὰ ἔθνη καὶ οὔτε εις τὰ κοσμικὰ δικαστήρια καὶ ὅμως συνέβησαν εις τὴν ἀνὸς κεφαλὴν Ἑκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ἔνα σκοπὸν εἶχον τὴν ἀλλοίωσιν τῆς συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι ἡ Κυβέρνησις οὐδὲ ἐγνώριζε οὐδὲ ἤτο εις θέσιν νὰ γνωρίσῃ, ἀντιμετωπίζουσα τόσον δυσπερίλυτα θέματα, ὅτι πάντα ταῦτα, οἱ νόμοι, αἱ δίκαι, ἡ κἀθαρισ, ἀπεσκόπουν εις ἓν καὶ μόνον εις τὴν ἀλλοίωσιν τῆς συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας. Ἐὰν ἦτο πράγματι ἡ ἰδέα τῆς ἐξυγιάνσεως ὀγιῆς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκοιουθεῖται οἱ ἑαροὶ τῆς Ἑκκλησίας ἑαυόνες καὶ οἱ Νόμοι περὶ ἡ κληροιαστικῶν δικαστηρίων, καὶ οἱ τοῦ ἀρμολίου Συνοδικοῦ δικαστηρίου, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς πλῆρους διαλευκάνσεως νὰ ἐτιμωροῦντο ἀυστηρότατα τὰ τυχόν ὑπάρχοντα ἐγκλήματα μετὰ τοῦ δικαιώματος τῶν κατηγοροῦμένων ἀσκήσεως τῆς ἐφέσεως περὶ ἧς ἡμιλεῖ δεκάς περίπου ἑερῶν ἑαυόνων.

Προσέτι ἐν προκειμένῳ ἐνῷ αὐδὲποτε ἡκοῦσθη ὅτι ὑπῆρξαν ἡ ὑπάρχον εις τὴν Ἑκκλησίαν ἑκτακτα ἑερδικεῖα, ἐν τοῦτοις

συνέβη καὶ τοῦτο τὸ ἀνῆκουστον. αἰδὲτι δὲν παρεβιάσθη μόνον τὸ ἄρθρον 2 τοῦ προῤῥχουστος Συντάγματος, ἐν ἀγνοίᾳ, ἡς πιστεύομεν τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ μὴ ἄρθρον 7 τοῦ αὐτοῦ Συντάγματος τοῦ 1952 ἐν τῷ ὁποίῳ ἐπιτάσσεται ρητῶς, ἡτι περίπου καὶ εις τὸ ἄρθρον II τοῦ νέου καὶ ἐν ἰσχύϊ ἡδὲ Συντάγματος, ἰδοὺ τὰ κείμενα, ἡτινα παρεβιάσθησαν καὶ παραβιάζονται ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἰσχύων ὁ ἄν 214/1967 καὶ ἡ συντακτικὴ πρᾶξις ΔΣΤ./1966.

| ἄρθρον<br>τοῦ Συντάγματος 1952                                                                                                                                 | ἄρθρον II<br>τοῦ Συντάγματος 1968                                                                                                                                                      |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| ἡ δίκη οὐδὲν ὑπάρχει, οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἀνευ Νόμου ἰσχύοντος πρὸς τῆς τελεσεως τῆς πρᾶξεως. ἑαυτέρᾳ ποινῇ οὐδὲ ποτε ἐπιβάλλεται μετὰ τὴν τέλεσιν πρᾶξεως. | ἡ δίκη οὐδὲν ὑπάρχει οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἀνευ Νόμου ἰσχύοντος πρὸς τῆς τελεσεως τῆς πρᾶξεως, ὅδὲποτε ἐπιβάλλεται βαρύτερα ποινῇ τῆς προτε ἐπιβλήσεται μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πρᾶξεως. |

Εἶναι μεγάλα τὰ συντελεσθέντα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἶναι μεγίστη ἡ ἀνάγκη ὅπως προβῶμεν εις διαφάτισιν αὐτῆς. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔπλασαν τὸ μέγιστον τὴν Κυβέρνησιν πανταχοῦ εις τε τὸ ἑαυτερινὸν καὶ ἑαυτερινόν, τὴν δὲ Ἑκκλησίαν ἡμῶν τὴν ἑχουσι περιαιγάρι εις δεινὴν θέσιν. Εἶναι ἀνάγκη ἵνα ἀρμόδιον ὄργανον ἐπιληφθῇ εἰδικῶς παρὼν τῶν περιπτώσεων τοῦ Νόμου 214/1967 καὶ ἵνα εἰδικώτερον εις τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος περίπτωσιν ἡποκαταστήσῃ τὴν κανονικὴν τάξιν, συμφῶνως πρὸς τοὺς ἑερὸς ἑαυόνες καὶ τὰς ἀπ' αἱ ἀνωμαλίες τῆς Ἑκκλησίας. Τέλος ἡ ἀλλοίωσις τῆς συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας ἐπεξετάθη, αἰδὲτι ἐν τῷ μεταξὺ ἑερῶν καὶ ἐξεδήμησαν πρὸς ἑῷριον καὶ ἑτεροὶ παρητήθησαν, καὶ αἱ ἑβραι αὐτῶν ἐπληρώθησαν αἰδὲ τῆς Ἀριστίνδην Συνόδου.

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω ἑρχόμεθα τώρα εις τὸ ὡσαύτως μέγα ζήτημα περὶ τοῦ ποῦτοι ἐυθύνονται, αἰδὲ ὅτι συνέβαλον ὅχι μόνον ὑπὸ ἑποφιν νομικὴν, ἀλλὰ καὶ συνταγματικὴν εις τὸ νὰ χειροτερεθῇ ἡ ἐν προκειμένῳ κατάστασις τῆς Ἑκκλησίας.

Ἱσχυμειώσαμεν ἀνωτέρω τὰς εὐθύνας ἐκείνων τῶν ἑερασμω-

τάτων ἀδελφῶν, οἵτινες καίτεναυτίον γραπτῶς ἐκφραθεῖσθαι πεποι-  
θήσαν ( Σερ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Κελτίος) ἀπεδέχθησαν τοῦς  
Αθ 3 καί 214/1967 καί ἐν μέρει τήν συντακτικὴν πρῶξιν ΑΣΤ. "Ὅθεν  
περιτεύει νά γίνῃ μακρὸς λόγος ἐνταῦθα. Πρέπει ὅμως νά μνημονευ-  
θῶσι πρῶτον τὸ γεγονός, ὅτι συνυπεύθυνοι διὰ τὰς πρὸς τὴν Κυβέρνη-  
σιν συμβουλὰς εἶναι καθήγηταί τῆς θεολογίας καί θεώτερον ὅτι παλ-  
λαπλαῖ εἶναι αἱ εὐθύναι τῶν ἀναλαβόντων τὴν Διοίκησιν τῆς Ἐκκλη-  
σίας, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον ἐδέχθησαν ἐκείνως νά νοσηθεύσῃ τὰ δι-  
καιώματα τῆς Ἐκκλησίας καί ἔχομεν τὰς δηλώσεις τῆς 13 Μαΐου  
ὅτι " ἡ Κυβέρνησις νομοθετεῖ καί ἡ Δύναμις ἐφαρμόζει τοὺς νόμους"  
ἔρα ἀπροφασίστως καί χωρὶς νά λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴ κανονικότητα, ἀλ-  
λὰ καί ὅταν ἐδόθῃ ἡ εὐκαιρία διαφωνίας ἐπὶ μεγίστου θέματος ἀρ-  
χῆς, εἶδον εἶναι τὸ τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Συντάγματος, ἠρηκῆσθαι εἰς  
τὴν ἀπλὴν δημοσίευσιν τῆς μὴ υἱοθετήσεως τῆς προτάσεως τῶν καί  
βεβαίως, μόνον εἰς τὸ περιορικόν "Ἐκκλησία", ἐνευ ἑτέρας τινὸς  
ἀντιβράσεως.

Τὴν ὥραν καὶ ἦν ἡ Κυβέρνησις ἐκπαραχωμένη ὑπὸ τὴν κο-  
λιτειοκρατίαν τῆς γνωστῆς Ἐπιτροπῆς, δὲν υἱοθέτησε τὸ σχέδιον  
τῆς Ἀριστίνδην Δυνάδου, ἥτοι: τῶν μετριοπαθῶς διατυπωμένων, ἀλλ'  
ὁρθῶς διατάξεων περὶ τῶν δύο πρώτων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος, ἦσαν  
ὑποχρεωμένοι οἱ Ἀρχιερεῖς οἱ ἀναλαβόντες τόσον προθύμως τὴν Διο-  
ίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀντὶ ἀπλῶς νά φερίσουν ὁλίγας λείξεις δια-  
φωνίας, νά δηλώσουν ὅτι δὲν θὰ ἀναβληθῇ ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ θὰ συγ-  
κληθῇ καί ἐξ καὶ ἐκείνως ἁπλῶς διὰ τὴν τὴν ὑπ' αὐτῆς πλέον ὑπ'  
δοῖν τῆς Κυβερνήσεως ἡ ἀξίωσις τῆς Ἐκκλησίας νά μὴ χειροτερεῖ-  
σῃ τουλάχιστον ἡ Συνταγματικὴ καί Νομικὴ κατάστασις τῆς Ἐκκλησί-  
ας τῆς Ἀλλάδος. Ἀντὶ τοῦτου ἐκλήθημεν διὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρ-  
την, ὁ ὅποιος εἶναι ἔτοιμος χωρὶς νά τὸν ἴδωμεν καί χωρὶς Συνταγ-  
ματικὴν βάρυν καί κατοχύρωσιν.

Καί ἡ εὐθύνη εἶναι ἔτι μεγαλυτέρα τοῦτ' αὐτὸ τρομακτι-  
κῇ, διότι ἐφηφίσθη ἡδη Συντάγμα χειροτερεῖσθαι τὴν θέσιν τῆς Ἐκκλη-  
σίας καί ἐπιτελεῖν πᾶσαν ἐπέμβασιν τῶν ἐκείνῳ Κυβερνήσεων.

Τὰ τῶν ἀπροβλεπτῶν Ἐκκλησιαστικῶν καί Ἐθνικῶν συν-  
επειῶν θὰ ἴδωμεν πιθανῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος ὑπομνήματος.

Ἀλλὰ δέον ὅπως ἐρωτηθῇ, φυσικώτατα, πῶς καί διατί  
οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς Πολιτείας ἠγάραν οἱ οὐδὲν σχεδὸν ἐνεργήσαντες  
διὰ τὸ μέγα ζήτημα τοῦ Συντάγματος, δὲν εἰσηκοῦσθησαν καί ἀπὸ τὴν  
καλῆς πίστεως καί καλῆς θελήσεως Κυβέρνησιν ;

Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπλοῦν, ὅπως ἀπλῆ εἶναι πάντοτε ἡ  
ἀλήθεια, ἡ ὅποια δύναται νά δοθῇ καί ὡς ἀπάντησις.

Πῶς ἦτο ἡ εἶναι δυνατὸν νά ἔχουν κύρος ἐνώπιον τῆς  
Κυβερνήσεως οἱ δυνάμει τῶν νόμων 3 καί 214/1967 διοικοῦντες τὴν  
Ἐκκλησίαν, πῶς δὲ νά ζητήσουν νά παῖσιν οἱ αὐτοὶ τῆς Κυβερνήσεως  
ἐπέμβασιν ὅταν ἐκεῖνοι εἶχον καταλάβει τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐξου-  
σίαν διὰ τῆς Πολιτείας, ὁλίγον δὲ πρὸ τοῦ δημοφιλίστου κατὰ



.... Δεκεμβρίου ἐνήργησεν νά ἐκδοθῇ ἡ ὑπ' ἀριθ. ΔΠΣ: Συντακτικὴ Πράξις περὶ χρόνου ἐξέδου Ἀρχιερέων, δι' ἧς ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Κυβερνήσεως, τὸ ἐπαγαλαμπάνομεν πρὸσάγεται ἡ ἀντίληψις ἣτις ὑπάρχει εἰς τὰς περὶ δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις τῆς 35ετίας, ἥτοι κοσμικῶν καὶ προτεσταντικῶν δικαιῶν καθ' ὅ οἱ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἦδη εἶναι ὑπάλληλοι τῆς Κοινότητος ἢ ὅποια τοὺς διορίζει καὶ τοὺς παύει κατὰ τὸ δοκοῦν ὡς συμβαίνει εἰς τὸ Κράτος πρὸς τοὺς ἄλλους πρὸς τὰς Κοινότητας καὶ εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ;

Εἶναι τραγικὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι ἐφθάσε νά εἰσαγάγῃ ὅχι μόνον διατάξεις περὶ ὁρίου ηλικίας ἀλλὰ καὶ περὶ χρόνου παραμονῆς εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς Ἱερωσύνης, ὥστε ἡ μὲν θεία Ἐκκλησία νά προχειρίζεται τὸν α' ἢ β' ὅν ἡ Ἐκκλησία προβάλλει ἢ δὲ Πολιτεία νά παύει.

Ὡς θὰ ὑποστηρίζωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν μας, ἐνώπιον τῶν ξένων καὶ πῶς θαύχουσιθώμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα Ὁριστοῦ καὶ ὅτι ἐδράζεται ἐπὶ θείου αἵματος ὅταν δεχόμεθα τριακότας διατάξεις ;

Τρομακτικὰ λοιπὸν εἶναι αἱ εὐθύναι μας. Ὅθεν ἀφοῦ λύση ἡ Ἱεραρχία τὸ ζήτημα τῆς νομίμου συνθέσεώς της, διὰ τοῦ καταλλήλου ὁργάνου βὰ πρέπει νά ζητήσῃ εὐθὺς δι' ὅλα διότι εἶναι ὑπεύθυνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς κληρονομίας καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἣτις εἶναι ἡ μεγαλύτερα τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἔχει ὑφιστην καὶ ὑψημένην ὑποχρέωσιν τῆς νά τηρῇ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις.

καὶ ἀπομένει πρὸς ἐξέτασιν τὸ τεῖχος γ' θέμα ἐν ὅφει τῶν εὐθυνῶν. Ἦσαν στάσιν δεῖλκει νά τηρήσῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μέχρις ὅτου κατερθώσῃ νά τροποποιήσῃ τὰ 2 πρῶτα ἄρθρα τοῦ Συντάγματος (Πρὸς Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν) ἐν ὅφει τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τοῦ Συντάγματος τῆς 29ης Δεκεμβρίου 1968 κατοχυροῦνται μόνον οἱ δογματικοὶ καὶ λειτουργικοὶ κανόνες πρὸς δὲ διοικητικοὶ ὅνις προστατεύονται καὶ ἔσρα δύνανται νά καταργηθοῦν ἢ τροποποιηθοῦν ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, καὶ ὅχι μόνον ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀλλὰ καὶ ὑπὸ πάσης Κυβερνήσεως ;

Διὰ νά δειχθῇ πρὸς ὅμῃς ποίας τρομακτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἀκρόμῃ συνεπειὰς δύνανται νά ἔχῃ ἡ τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας μὴ συνταγματικὴ θέμενσις εἰς τὸ νά καταργῇ ἢ νά τροποποιῇ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, μὴ προστατευομένους ἀπὸ τὸ Σύνταγμα, θὰ φέρω ἐν κτυπητῶν παράδειγμα ἐνδεχομένης ἀποπειράς καταργήσεως ἢ τροποποιήσεως Ἱεροῦ Κανόνης, καὶ συγκεκριμένως τοῦ 28ου τῆς α'. Ὑπομνηστικῆς, τοῦ περὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Ιατροῦρχου Κωνσταντινουπόλεως ὁμιλοῦντος ἐν οἰαδήποτε μελλοντικῇ τῆς Ἑλλάδος Κυβερνήσεως ὑπὸ εἰδικῆς τυχὸν συνθήκας καὶ σχέσεις θὰ ἤθελεν ἐπιχειρήσει νά καταργήσῃ ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπικρατείαν ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία ἡ Ὁρθόδοξος πολλὰ μᾶλλον ἢ Ἑλληνική, οὐδέποτε θὰ θελήσῃ νά καταργήσῃ καίτοι πρόκειται περὶ καθαρῶς διοικητικοῦ Κανόνης, μὴ θιγόντος τὰ δογματικὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, ὡς τὰ εὐρισκόμενα εἰς Κανόνας περὶ Συνοδικῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, περὶ χειροτονίας περὶ

τῶν παραπεπτωκότων (δέματος τῆς Α' καὶ ἄλλοι ἐκ πρώτης θεως διοικητικοῦ περιεχομένου). Οἱ Πολιτικοὶ καὶ οἱ Νομικοὶ δὲν γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὔτε δύναται πολλοὺς τῶν ἑαυτὴν ἀνδρῶν νὰ μεταβάλῃ οὐδὲ νὰ ἐπιχειρήσῃ ποτὲ νὰ τοὺς μεταβάλῃ.

Ὑπάρχουν βεβαίως Κανόνες παροδικοί καὶ εἰς ἀχρηστίαν περιελθόντες, ἀλλὰ τοὺς γνωρίζει ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία καὶ ὡς μόνη ἐπεύθυνος δύναται νὰ καθορίσῃ καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ ἢ νὰ μὴ ἐφαρμόσῃ. Ἡ Πολιτεία ὀφείλει νὰ γνωρίζει, ὅτι κατὰ τὴν κρατοῦσαν μεταξὺ τῶν ἁρμοδίων ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν ἀντίληψιν ὡς συνέβαινεν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βυζαντίῳ, ἐν τῇ Θεοκρατικῇ Βυζαντίῳ, κατ' ἀνοχὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐναγοῦται ἡ Πολιτεία, ἡ ὁποία ὅμως κατὰ τὸν ὅρισμόν τοῦ Ἰουστινιανοῦ "τοὺς θείους Κανόνας οὐκ ἔλαττον τῶν Νόμων ἰσχύειν καὶ οἱ ἡμέτεροι Βασιλεῖς ἴδιοι, θεσπίζοντες κρατεῖν μὲν ἐπ' αὐτοῖς τὰ τοῖς Ἱεροῖς, θεοῦντα Κανόνας, ὡς ἂν εἰ καὶ τοῖς Πολιτικοῖς ἀνεγέγραπτο Νόμοις" (Κεῖσε Ἰουστινιανὸς Ι, 3, 45. Εἰς Νεαράν ΙΖΙ, Ι δ' Ἰουστινιανὸς ὁρίζει) "θεσπίζοντες τοίνυν τάξιν Νόμων ἐπὶ τοὺς ἁγίους Ἀποστολικοὺς Κανόνας ..... τῶν γὰρ προειρημένων ἁγίων τεσσάρων Συνόδων καὶ τὰ σύμματα, καθ' ἕνα τῶν θεῶν Γραφῶν δεχόμεθα καὶ τοὺς Κανόνας ὡς Νόμους φυλάττομεν".

Ὑπομνήσ ἡ νομικὴ θέσις τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὅπως καθορισθῇ ὡς ἐξῆς : 1/ Ἀπορρίπτεται τοὺς Α.Ν. 3 καὶ 214/1967 καὶ τὴν ΑΣΤ συντακτικὴν πρῶτην, ὡς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ Κανόνας καὶ τὸ προτάχσαν Σύνταγμα τοῦ 1952.

2/ Ζητεῖ ἀπὸ τὴν Ἀλληνικὴν Κυβέρνησιν τὴν ἀμεσὴν κατάργησιν τῶν . 3/ καθορίζει, ὅτι, σταθερὸν αἶτημα τῆς Ἀποστολίας εἶναι ἡ τρέφοποιήσις τῶν ῥόδων 1 καὶ 2 τοῦ Συντάγματος, ἵνα Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία εὐρωσι τὴν μορφήν ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἁρμονικῆς συνεργασίας Ἀποστολίας καὶ Πολιτείας.

Ἦθεν μέχρις οὗ γίνῃ ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ μὴ δεχθῇ οἰανδήποτε ἐπέμβασιν εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Κανόνας οἵτινες ὑποχρεωτικῶς δι' αὐτὴν ἰσχύουσιν, δεδομένου ὅτι ἡ ἀναθεώρησις καὶ Κυριοποιήσις τῶν ἑαυτοῦ Κανόνων ὅσοι δοῦνται νὰ ἀναθεωρηθῶν, μόνον ὅπῃ σύμπτωσης τῆς ὑπεροδόξου Ἐκκλησίας δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ. Τοῦτο γνωρίζουσιν οἱ Νομικοὶ καὶ οἱ Θεολόγοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ἄκοι Χριστιανοί.

4/ Πρὸς λόγους τῶν ποικίλων συνταγματικῶν Νομικῶν Ν.λ.π. δυσκόλων προβλημάτων, ἔτινα προέβλεψαν ἐκ τῆς διὰ τῶν ἀνωτέρων Νόμων, παρασυργείσης εἰς παρεμβάσιν Πολιτείας, ἔτινα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσιν ὅπῃ τῆς ἑαυτοῦ ἰσχύος ἢς ἡ νόμιμος σύνθεσις εἶναι ἀνέγκλητος καθορισθῇ, προτείνωμεν τὰ ἐξῆς :

1/ Οἱ Κανονικοὶ καὶ ὁμοιοὶ Ἀρχιερεῖς ἐν ἐνεργείᾳ ὅσοι ὑπῆρχον κατὰ τὴν 10 Μαΐου 1967, ἀποτελέσωσι μίαν οἰκονομικὴν ἐπιτροπὴν, ἡ ὁποία θὰ εἰσηγηθῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν Σύγκλησιν ἡλίκωνος Συνόδου πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ Κανονικοῦ Καθεστώτος τῆς Ἀποστολίας τῆς Ἀλλόδοξ, ὡς συνέβη τὸ 1941 ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἐζήτησε ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τὴν ὁμοκλήσιν καὶ ἀποκατέστησε τὸ κα-

## II.

Δεν υπάρχει άλλη λύσις εκτός αυτής ή οποία είναι καί ή μόνη Κανονική, διότι τό ζήτημα της νομίμου συνθέσεως της 'Ιεραρχίας είναι, εκ των έν ούν ένθεν, διά τά δυνατόν αυτή να λαμβάνη Κανονικώς καί Νομίμως αποφάσεις. Τοῦτο δέν είναι θέμα οίσοσδήποτε θεωρητικό. "Οθεν καθίσταται απαραίτητον όπως εξετασθώσι ποῖοι σημαντικοί 'Ιεροί Κανόνες παρεβιάσθησαν καί διατί μία Μεζών Σύνοδος είναι ή μόνη Κανονική δόξ, πρός λύσιν των σοβαρῶν ή καλύτερον πρωτοφανῶν ζητημάτων. Έτινα προέκυψαν κατά τό διάστημα ἀπό τοῦ 1967 μέχρι σήμερα καί ετινα δόγουσιν εἰς τήν βαβαίαν γνώμην, ὅτι μή παραχούσης Κανονικής συνθέσεως της 'Ιεραρχίας, δέν δύναται νά υπάρξῃ οὔτε Διαρκής Σύνοδος κατά τά Πρεσβεῖα της 'Αρχιερωσύνης πρίν ἢ κριθῇ ἡ τήχη εἰς τό σύνολον των πράξεων της λεγομένης "Αριστίνδην Συνόδου" ή οποία συγκροτηθεῖσα κατά τήν ἀπόλυτον πρωτοβουλίαν της 'Εκκλησιαστικής Πολιτείας διέλυσε τήν κατ' τά Πρεσβεῖα της 'Αρχιερωσύνης συνεδριάζουσαν Διαρκή 'Αγρὴν Σύνοδον πρό της λήξεως της θητείας της, ἥτοι τήν 10ην Μαΐου 1967, ἐνῶ ἡ θητεία αυτής ἔληγε τήν 30ην Σεπτεμβρίου, ἀπεμύκρυνε τόν 'Αρχιεπισκοπικόν Χρυσόστομον Β', προέβη εἰς ἐκλογήν νέου 'Αρχιεπισκόπου παρά τῷς 'Αεροῦς Κανόνας, ἐδόχθη νά σφετερισθῇ τά δικαιώματα της 'Ιεραρχίας καί προέβη εἰς ἐκλογήν νέων 'Ιεραρχῶν, παρά τῷς αποφάσεις της 'Ιεραρχίας τοῦ Δεκεμβρίου 1966 (Περιοδικόν "Εκκλησία" 1967). ἡ παρεβίασις κατά τήν περίοδον ἀπό τοῦ Μαΐου 1967 μέχρι της 29ης Σεπτεμβρίου 1968, ἥτοι κατά τὸν χρόνον της ἰσχύος τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, τῶν 'Ερῶν Κανόνων ἔχει ὡς κατωτέρω :

Διά τοῦ ΑΝ 3/1967 παρεβιάσθησαν οἱ Κανόνες

α/ 3ος της 2' Οἰκουμενικής Συνόδου ἔχων οὕτω :

"Γάρον πῆρον γινόμενῃν παρά Ἀρχόντων, 'Επισκόπου, ἢ Πρεσβυτέρου, ἢ διακόνου, ἔκυρον μένειν κατά τόν Κανόνα τόν λέγονται: Εἰ τις 'Επίσκοπος κοσμικοῖς ἀρχουσιχρησάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατῆς 'Εκκλησίας γένηται, καθαιρεῖσθαι καί ἀφαιρεῖσθαι, καί οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες. εἰ γάρ τόν μέλλοντα προβιβέσθαι εἰς ἐπισκοπὴν, ὑπό 'Επισκόπων σφριζέσθαι, κατὰς παρά των 'Αγίων Πατέρων των έν Πικαίῳ, ἄρισται, έν τῷ Κανόνι τῷ λέγοντι, 'Επίσκοπον προσήκει, μάλιστα μέν ὑπό πάντων των έν τῇ 'Ιεραρχίᾳ καθίστασθαι· εἰ δέ δυσχερές εἴη τό τοιοῦτον, ἢ διὰ κατεπεύγουσαν ἀνάγκην, ἢ διὰ μῆκος ὁδοῦ, ἐξέπαικτος τρεῖς ἐπί, τῷ αὐτῷ συναγόμενοι, συμφῆρον γινόμενων, καί των ἀπάντων καί συντεθειμένων δι' γραμμάτων τότε τήν χειροτονίαν ποιεῖσθαι τό δέ κύρος των γινόμενων εἰδοσθαι καθ' ἐκαστην 'Ιεραρχίαν τῷ Μητροπολίτῃ".

Β/ 'Ο 4ος της Α' έν Πικαίῳ Οἰκουμενικής Συνόδου : 'Σπειρὴ δ' ὁ Κανὼν οὗτος περιελήφθη σχεδόν κατά λέξιν εἰς τόν ἀνωτέρω της 2' Οἰκουμενικής Συνόδου δέν τόν ἀντιγράφουσαν οἰκοθεν νοεῖται, ὅτι εἶναι ἡδυνάμενης ἰσχύος οἱ Κανόνες των Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Κανόνες Οἰκουμενικής Συνόδου μόνον Οἰκουμενική Σύνοδος δύναται νά καταργήσῃ ἢ ἀλλοιώσῃ ἢ τροποποιήσῃ. Ἀλλά καί τοῦτο δέον ἀπεριφράστως νά λεχθῇ, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά υπάρξῃ Οἰκουμενική Σύνοδος,

12.  
η οποία να καταργήσει την θεμελιώδη αρχήν, ότι η Έκκλησία εκλέγει την Έραρχίαν της. Είναι αδύνατον να επιτρέψη την εκλογήν εις κοσμικούς άρχοντας εϊς τήνδε περίπτωσιν άναμίξει τό λαϊκόν στοιχείον τοῦτο άσφαλώς θά τό πράξη διά τής συμμετοχῆς εις τό προκαταρκτικόν στάδιον.

γ/ Ο 3ος κανών τών ἑγίων Ἀποστόλων κυρωθεῖς διά τοῦ Β.Κανόνος τῆς Γενθεῖτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπειδή καί ὁ σύντομος οὗτος κανών περιλαμβάνεται κ' τ' οὐσίαν εἰς τόν Δ καί Α καί τόν Γ' τῆς 2 Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν παραβέτομεν ἀνωτέρω, δέν τόν παραβέτομεν ἐνταῦθα.

Ἰδών καθαίρηται ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὁ εἰς κοσμικοῦς ἀρχουσι χρησάμενος πολλῇ μᾶλλον πρέπει νά ἰσχύῃ τοῦτο διά τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἵτινες ἐγένοντο ὀυνάμει τοῦ Λ.Ν. 3/1967 ἐγκρατεῖς τῆς ἐξουσίας τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, τῆς Ἀλλόθους, ἐφ' ὅσον ὁ Λ.Ν. 3/1967 κατήργησε:

1/ Τήν δωδεκαμηνίαν διαρκήν ἑαρόν Συνόδου τῆς Συνοδικῆς περιόδου 19 Ὀκτωβρίου 1966 μέχρι 30ης Σεπτεμβρίου 1967.

2/ Τά δικαιώματα τῆς ἑραρχίας περί ἐκλογῆς Ἀπισκόπων καί Μητροπολιτῶν συμφώνως πρός τόν Καταστατικόν Χάρτην, Νόμος 671/1943.

3/ Ἀδύχῃ τήν πολιτειακὴν ἐπέμβασιν κατὰ τήν ρητὴν ἀπόφασιν τῆς ἑραρχίας τοῦ Σεπτεμβρίου 1966 ὡς καί τοῦ Ν.Δ. 4589 τοῦ 1966 καί τοῦ Λ.Ν. 3/1967, ἐπαμέκρινε ὀυνάμει τῆς πρωτοφανοῦς διατάξεως τοῦ ὁρίου Ἀλικίας τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀθηνῶν Χρυσόστομον Β' καί πρόβη εἰς ἐκλογὴν νέου Ἀρχιεπισκόπου, νοσηθεύσας τά δικαιώματα τῆς ἑραρχίας.

Οὕτω ἡ Ἐκκλησία ὁστερήθη τοῦ κανονικοῦ Προέδρου αὐτῆς, ἥτοι τοῦ πρώτου.

Ἐγένετο παρασυρθεῖσης, φυσικῇ τῆς πολιτείας, ἐπέμβασιν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, καθ' ὁμολογίαν αὐτῆς ταύτης, τῆς Ἀριστινῆς Συνόδου ὅτι ἀπειλήσθη αὕτη ἐκ μελῶν τῆς ἑραρχίας ἐπιλεγέντων ὑπό τῆς Κυβερνήσεως (ἐπ' ἀριθμ. 4688/14.II.1967 ἐγγράφου τῆς Ἀριστινῆς Συνόδου πρός τὸν Πρωτοπρεσβύτερον καὶ μετριοδικῶν διά τήν ὁπόθεσιν Σ.Α.ιπιώτη). Ἡ εὐθύνη τῶν ἐσχεδέντων τήν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας Ἀρχιερέων εἶναι ἰδιαζόντως μεγάλη, διότι ἐπέκειτο τῇ 119 καί τοῦ 1967 ἡ Σύγκλησις τῆς ἑραρχίας, ἀναλαβόντων τῶν οὕτω Ἀρχιερέων τῆς Ἀριστινῆς τήν εὐθύνην τῆς μὴ Συγκλήσεως τῆς.

Ἀπεικονόμενος νά εἴπωμεν ἐνταῦθα μετὰ βεβαιότητος, ὅτι δέν ὑπῆρχε κατάλληλος ἀρμόδιος εἰσηγητῆς εἴτε ἐξ Ἀρχιερέων εἴτε ἐκ Καθηγητῶν καί κατετόπειζε τήν Κυβέρνησιν, ὅτι συμφώνως πρός τό σύνταγμα καί πρός τοὺς ἑαρός Κανόνας δέν ἔπρεπε νά γίνῃ ἡ Πολιτειακὴ ἐπέμβασις, δέν θά ἐγένετο αὕτη, ὑπό τῆς Κυβερνήσεως καί θά ἐξευρίσκετο κανονικὴ λύσις δι' ὅλα τό τυχόν ἐκκρεμοῦντα προβλήματα καί θέματα τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν δέν χωρεῖ ἐπανστασις οὔτε ἐπαναστατικόν Δίκαιον, εἰ μὴ μόνον Αἵρεσις καί Ὑψισμός. Ἡ ἑπανστασις ἐπιτυγχάνουσα, ἀναμφιβόλως δημιουργεῖ Δίκαιον, ἀλλ' ἀναμφισβητήτως δέν δύναται νά δημιουργήσῃ Κανονικόν Δίκαιον, ὅπερ ἐρεῖσθαι μόνον καί ἀποκλειστικούς εἰς τοὺς ἑαρός Κανόνας.

‘Αλλ’ ἐκτός τούτων ὁδὸν προσεῖτι νὰ λαχθῇ ὅτι παρεβιάσθη ἡ ἀρχὴ τῆς κατὰ τὸ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης συγκροτήσεως τῆς διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλόδοις, με’ ἀποτ’ ἐλεοςμα μεγάλων σὺνταξιῶν διὰ τὴν διοίκησιν καὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλλόδοις.

Ι/ Εἰς τοὺς βασικοὺς καὶ ἀληθεῖς θεμελιώδεις ὅρους τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τὸν ὅποιον ἐξέδωκε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῇ 1850 περὶ ἀνακηρύξεως τῆς ἐν Ἀλλόδοι Ἐκκλησίας ὡς αὐτοκεφάλου, περιελήφθη καὶ ὅρος καθορίζων ὅτι ἡ αὐτὴ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ εἶναι ἡ ἀνωταχὴ Σύνοδος συγκροτούμενη ἐξ Ἀρχιερέων κατεχόντων Ἐπισκοπικὰς Ἰσθμὰς καὶ καλουμένη κατὰ τὸ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης:

“Ἰδοὺ τὸ καίμενον : “ Ὁρίσμεν δυνάμει τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος διὰ τοῦ παρόντος Συνοδικοῦ Τόμου, ἵνα ἡ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῆς Ἀλλόδοις ὑπόδοξας Ἐκκλησία ὑπερτίτῃ Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν γνωρίζουσα Σύνοδον ἀνωταχὴν συνιστάμενην ἐξ Ἀρχιερέων προσκαλουμένην Ἀλληλοδιόδοις, κατὰ τὸ πρεσβεῖα τῆς χειροτονίας, πρεσβυτέρων ἔχουσα τὸν κατὰ κατὰν Πητροπολίτην ὀνόμαζον (Προβλ. 11-τροὺς Βαρνάβα) “ Ἡ Καταστατικὴ νομοθεσία κ.λ.π. σελίς 21) “ Ἦτο ἡ ἐποχὴ τοῦ Γεροντισμοῦ ἐν Ἀνωτακτικῇ οὐκ αἶετις ἦτις ἐληξε τὸ 1858, καὶ δὲν εἶχεν ἐκτελεσθῇ εἰς αὐτὴν ἡ αὐτοκεφαλὴ ἀρχὴ κατὰ τὴν διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τῆς Ἀνωταχίας τῶν ἐν ἐνεργείᾳ κατεχόντων Ἰσθμὰς Ἀρχιερέων. Ἀλλ’ ἡ Ἀρχαία Κανονικὴ ἀρχὴ κατὰ πρεσβεῖαν χειροτονίας ἐτακτοποιήθη ἀργότερον τὸ 1860.

Υπάρχει εἰς αὐτὴν ὁμοῦς εὐτυχῶς εἰς τὸν μνημονευόμενον Συνοδικόν Τόμον ἡ ἀνωταχὴ θεμελιώδης ὅρος γενικωτέρως ἰσχύος καὶ ἀπορροῦ κατὰ τὴν διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλόδοις διὰ τὸν θεμελιώδη κανόνον. Ὁρίζεται εἰς τὸν Τόμον ὅτι ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλόδοις θὰ διαμορφωθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τριῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ τὸ ἐπίσημον καίμενον: “ Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλόδοις διοικεῖ τὰς τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ἐπίους καὶ Ἀνωτάτους ἐλευθέρως καὶ ἀκατάκλιτον πᾶσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως” Κίτρον Βαρνάβα (Ἡ Κατασ. νομοθεσία ... σελίς 21) Ἀμφότεροι οἱ ὅροι παρεβιάσθησαν πολλάκις κατὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τοῦ ἔτους 1923 καὶ ἔκτοτε, κατὰ ἐποχὰς. Ἀλλ’ ὅπου καὶ ὅπου παραβάσεις νομοκανονικαὶ καὶ συνταγματικαί. Ὡς ἐπὶ δὲν κατηργήθη ρητῶς τὸ “ ὅσον” τοῦ ἰσχύοντος Τόμου 671/1943 περὶ Καταστατικοῦ Κώδικος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλόδοις παρεβιάσθη διὰ τοῦ Α.Ν. 3/1967, τὸσον ὁ μνημονευόμενος Νόμος ὅσον καὶ τὸ Σύνταγμα, ἐφ’ ὅσον ὁ Νόμος αὐτός (671/43) ἐσθληρίζετο εἰς τὸ μέχρι τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1968 ἰσχύον Σύνταγμα τοῦ 1952.

Ἡ διὰ τὰς τοῦ ἄρθρου Ι τοῦ Νόμου 671/1943 ἔχει ὡς ἐξῆς: Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλλόδοις κεφαλὴν ἔχουσα τὸν Κύριον Ἀμὴν Ἰησοῦν Χριστὸν μέλος δὲ οὖσα τῆς Νικαίας, Ὑγιᾶς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ..... διοικεῖται ὑπὸ τῶν κανονικῶν αὐτῆς ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων τηροῦσα ἀπαρσασαλεύτως, ὡς ἀπασαὶ αἱ λοιπαὶ Ὀρθό-

δοξοί 'Εκκλησίαι τοὺς δογματικοὺς ἄνους καὶ τοὺς ἑρῶς Ἀποστο-  
λικούς καὶ συνοδικούς Κανόνες καὶ τὰς ἑρᾶς Παραδόσεις (Κίτρους Βαρ-  
νάβας Εὐθ., Ἰουν. 268)

Συνεπῶς ἡ παραβίασις τῆς ἀρχῆς τῆς κατὰ προσβεβία Ἀρχιερωσύ-  
νης κληρώσεως ἔπαρξεν πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν διαρκή ἑρᾶν Συνόδου  
καὶ ἡ συγκρότησις Ἀριστίνδην Συνόδου μελίστα ἐννεαμελοῦς ἀντὶ  
δοδεκαμελοῦς, ἔσχε πολλὰς συνεπειὰς ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας αἰ-  
τινες θὰ ἀπερφεύγοντο ἐάν ἤρχοντο κανονικῶς καὶ νομίμως 12 Ἀρχιερεῖς  
ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῇ 1967, 12 τῇ 1968, 12 τῇ 1969 διὰ τὴν συγκρότησιν  
τῆς διαρκοῦς ἑρᾶς Συνόδου.

Ὅτι ἡ Ἀριστίνδην Σύνοδος δὲν ἐπέτρεψε τὴν Συνέλευσιν τῆς  
Ἱεραρχίας πρὸς τῆς φηρίσεως τῶν ὁσὶν πρῶτον ἔπαρξεν τοῦ Συντάγματος,  
ἔτινα ἐχειροτέρευον τὴν θέσιν καὶ τὴν κατὰστασιν τῆς Ἐκκλησίας.

2/ Ἦσεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν ἀπὸ τοὺς δικαιοδοτούς  
ἢ δικαιοδοτούς κληρικούς τῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν δικαιοδοσίαν, ὅπερ πᾶν  
ἀπαράδεκτον. 3/ Ἀνεξάρτητος τῆς ἀκυρότητος πασῶν τῶν δικαιοδοτικῶν  
ἀποφάσεων ἔστω καὶ ἐν τινος αὐτῶν εἰναὶ ἀδύνατον, ἐκδοθεῖσιν βῆσει τοῦ  
Α.Ν. 214/1967, ἀνεξαρτήτως ἀντικανονικῆς καὶ ὡς ἐκ τοῦτου ἀνθαιρε-  
του ἀφαιρέσεως ἀπὸ τῶν Ἀποστολικῶν τῆς δικαιοδοτικῆς ἀξιοσύνης, δέον  
νὰ σημειωθῇ ὅτι μέγα ὑπῆρξε τὸ κακὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἀσπε-  
ρήθη τῶν ἐκμενοτήτων καὶ ὑπηρεσιῶν τῶν ὑποφθιμένων διὰ τὴν Ἀρχιερωσύ-  
νην κληρικῶν τῶν ἐγγεγραμμένων εἰς τὸν κεκυρωμένον τῇ 1966 Κατάλο-  
γον ἐκλογίμων (παρὰ 3 ἔρρον 2 Α.Δ. 4589/1966). ἀρκεῖται περὶ  
βαρυτάτης εὐθύνης, καὶ συνταγματικῆς παραβιάσεως, διότι ἔπαυσε διὰ  
τῶν Α.Ν. καὶ τῆς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἴση μεταχείρισις τῶν κλη-  
ρικῶν οἵτινες ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὑπηρετοῦσι μὲ ἀφοσίωσιν τὴν Ἐκκλησί-  
αν, εἶχον δὲ ἐγγραφῇ εἰς τὸν κατάλογον ἐπὶ τῇ βῆσει Νόμου. Ὡς  
τὸ πρόβλημα τῆς ἐκλογῆς τῶν καλλιτέρων, ὅπερ ἐκ τῶν ὑπερνωτῶν ἀπε-  
σβήτησε καὶ οὗτος. Ὁ Λογοκρινόμενος τύπος (ἑστία 21. II, 1968)  
ὅτι διὰ τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας καταλαβόντες τὴν κορυφὴν τῆς Ἐκκλησί-  
ας, ἐξέλεξαν σπγγενεῖς αὐτῶν, ὑπηρετοῦσι καὶ αὐτοῖς καὶ ἀνήκοντας  
ἐμὲως ἢ ἐμᾶς εἰς παρακλησιαστικὰς ὁργανώσεις.

καὶ διὰ  
καὶ τοῦτο τὸ μέγα λοιπὸν θέμα δέον ὅπως ἀποτελέσῃ διὰ τὴν  
Ἐκκλησίαν τὸ ἀρμόδιον καὶ κανονικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον πρέπει  
ἀπλῶς τὸ τεταμένον ζήτημα τῆς κανονικῆς Συνθέσεως τῆς Ἱεραρχίας,  
ἵνα αὕτη κατωστῇ ἱκανὴ νὰ λαμβάνῃ κανονικῶς καὶ εἰ δυνατόν νομί-  
μους ἀποφάσεις, διότι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι δέον ὅπως προσαρμό-  
ζωνται (ἐν τῇ πραγματικῇ ἀγὰρ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησί-  
αν) νὰ προσαρμόζωνται λέγει πρὸς τοῦς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὸ Σύνταγ-  
μα τοσοῦτον ὥστε καὶ ὅσον τὸ ἄρτι κυρωθέν Σύνταγμα ἐπιτάσσει  
διὰ τοῦ ἄρρου 7 ὅτι οἱ ἄλλοι εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τοῦ Νόμου. Λέ-  
γομεν δὲ μέγα θέμα, διότι ἐκ τῆς καταργήσεως τοῦ ὑπάρχοντος Κατά-  
λογου ἐκλογίμων διὰ Ἀρχιερετεῖαν καὶ τοῦ καταλόγου ὁ ὁποῖος θὰ  
ἐσχηματίζετο ἐκ νέων προσνοτοχῶν, ὁπόρχει καὶ τὸ θέμα τῶν ἐκλεκτό-  
ρων. Ἐάν ἤρχοντο εἰς τὴν διαρκή Σύνοδον οἱ κατὰ προσβεβία τῆς Ἀρχι-  
ερωσύνης Ἀρχιερεῖς ἄλλοι θὰ ἦτο ἡ τὴν ὑποφθιμένων καὶ ἐάν

Ετι εισηγήτο το τριπρόσωπον ηγοροδελτίον. Ήμεθα βαθέως πεπεισμένοι ότι ο Κατάλογος τῶν υποψηφίων δι' ἐπαφήχτο εἰς ἰσχύν, διότι οὐδεὶς θ' ἦτο εἰς θέσιν νὰ παραβλέψῃ τὰ δικαιώματα τοῦ μοχθοῦντος ἱεροϋλάου, ἐπειδὴ οὐδεὶς θὰ ἐνδιαφέρετο νὰ σχηματίσῃ πλειοψηφίαν ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ. Κατεπατήθησαν δικαιώματα ἐπὶ ὀρισμένῳ σκοπῷ καὶ ὅσον ὅπως ζητηθῶσι λόγος καὶ εὐθύναι. Τερᾶστι-αι εἶναι αἱ εὐθύναι τῶν ἐνδεὶς ἱεραρχῶν ἐκαστοῦ τῆς ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλλάδος. Ἐπίσης βαρύνεται εἶναι αἱ εὐθύναι διὰ τὰς Κανονικὰς παραβάσεις τὰς γενομένας διὰ τῶν Α.Ν.214/1967, ὅστις εἰσέγγαγεν, κατ' οὐσίαν, ἑκτακτα ἱεροδικεῖα ἐκδίδοντα τελεσιδικίους καὶ ἀνεκκλητήτους ἀποφάσεις.

Ἀκόμη ὁ Α.Ν. 214/ 1967 περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, λόγῳ τῶν κανονικῶν παραβάσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀδήγησεν, προέκλεσεν ἀναστάτῳσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διότι : 1/ Κατήργησε τὴν πρωτογενῆ καὶ ἀρχαίαν ἐξουσίαν τῶν Ἀρχιεπισκόπων, 2/ Κατήργησε τὴν ἐφεσιν, 3/ Παρέβασε τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος περὶ ἰσχύος τῶν ἱερῶν Κανόνων, 4/ Παρέβασε τὸν ἐν συμφωνίᾳ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας προελθόντα νόμον 5383/1932 περὶ Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, 5/ Ἐπέβαλεν ποινὴν ἐκείνῳ ἐνόχῳ, καὶ τοῦτο εἶναι ἀνηκουστόν, ἐρ' ὅσον εἰσέγγαγε τὴν "ἐξωθεν μαρτυρίαν" ὡς ἀδίκημα ἐνῷ ἡ ἐξωθεν μαρτυρία δὲν εἶναι εἰμὴ μόνον πρὸς τὸν ὡς ἀγαθὴ ὑπόληψιν" (ἡ ἔλας Ἐκκλησιαστικῶν Δίκαιον) διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ χαιροτονηθῶσιν εἰς κληρικοὺς "Προβλ. τὸ "δικάζεται ἡ φήμη" λαχθὲν ὑπὸ τοῦ προκαθήμενου πρὸς τὴν προανεφερθεῖσαν συνέντευξιν μετὰ δημοσιογράφων τῇ 13ῃ .3.1968) καὶ τοῦτο εἶναι πρωτοφανὲς καὶ ἀπαρέδκτον, 6/ Παρέβασε τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Συντάγματος ὡπρὸς λείχθῃ ἢ δη. 7/ Παρεβιάζει τὸ ἄρθρον II τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ὡς προενημεροῦσάμεν ἦδη.

Συνεπῶς πῶσαι αἱ πράξεις αἱ ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου τοῦ συγκροτηθέντος ὑπὸ τῆς Ἀριστινύδην Συνόδου, εἶναι κανονικῶς καὶ Συνταγματικῶς ἀνεπρεπῆ, καὶ ὅσαι ἐκ αὐτῶν εἶναι τυχόν ὀρθαί. Λιδικώτερον εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ δικασθέντος πρώην Ἀθηνῶν Ἰακώβου, κατηργήθη καὶ τὸ δεδικασμένον νομίμου καὶ κανονικοῦ δικαστηρίου καὶ ἡ κανονικὴ καὶ νομιμοποιηθεῖσα πρᾶξις ἀναδόσεως πρὸς αὐτὸν τῆς διαποιμνύσεως τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς καὶ Παγαρῖδος. Εἶναι νομίμως περιττόν νὰ ἐπαναλάβωμεν τὰ ἦδη μνημονευθέντα περὶ ἀμορφῆς ἐκδοθείσης καὶ κοινοποιηθείσης τῇ Ἀριστινύδην Συνόδῳ ἀποφάσεως τῆς ὁλοκληρῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἡθικῆς πληττοσύνης τὸν νόμον 214/ 1967, ὡς οὗτος πληττεῖ εἰς τὰ θεμέλια τὸ ἀπὸ αἰώνων ἰσχύσαν δίκαιον τῆς ὁροδοξοῦ Ἀκκλησίας. Ἡ χαιροτομία εἰς τὰς θέσεις τῶν ἐξελεθόντων ἀντικανονικῶς καὶ ἀντισυνταγματικῶς, διὰ τοῦ Α.Ν.214/1967 Ἀρχιερέων περιπλέκει ἐτι περισσότερο τὸ ὑπάρχον, πλέον ἢ σαφῶς ζητήμα, κανονικῆς καὶ Νομίμου Συνδόσεως τῆς ἱεραρχίας, καὶ ἡ θέσις καὶ τὸ κῆρος τῶν ἀποφάσεων αὐτῆς. Κατόπιν δὲ τοῦ προκτ' ἑκτοντος νομοκανονικοῦ καὶ Συνταγματικοῦ θέματος τίθενται ἀμελίμικτα ἐρωτήματα. Οὕτω ἡ ἱεραρχία ἦδη, δὲν εἶναι

νυν εις θεσιν νά λάβω αποφάσεις ανεξαρτήτως της μή κανονικότητας της εκλογής, υπό της 'Αριστίνδην Συνόδου, εις τας λοιπές Μητροπολιτικές 'Εκκλ. τας κανονισίας όχι μόνον διά παραιτήσεων ή θανάτων επισυνεβάντων πρό της έλλαγής, αλλά πρό παντός τας κανονισίας διά της απομαρύνσεως των 'Αρχιερέων μέ τας εισαγγελίας κοσμητικές και προσταγμικές άρχάς άγνώστων εις την 'Εκκλησίαν, ήτοι, Ι/ Περί όριου ηλικίας 'Αρχιερέων και τοϋ Γρότου 2/ Περί χρόνου παραμονής εις τούς βαθμούς της 'Ερωσώνης (ΛΣΤ. πρξεις 1968). 'Επί πλεόν άποτε λαϊ έπιδείξιν άνατίλεκ τον, τοϋ γεγονότος της αντισυνταγματικότητας πολλών πράξεων, τό ότι ή Συντακτική Πρξεις ΛΣΤ. 1968 εισάγουσα δευτέραν ποινήν διά τούς άνευ κατηγορίας και ένοχής καταδικασθέντας 'Αρχιερείς, τό ότι και οι είση ηται της Πολιτείας, άντελέθησαν, ότι έκείνο τό όποιον είσηγηθητό είχεν άνγκην της νομικής μορφής της Συντακτικής πράξεως, ίνα παραμυθθ τό έρθρον 2 τοϋ ίσχύοντος, κατά την 28ην 9. 1968, Συντάγματος τοϋ 1952.

Κατά τό ένωτέρω και έφ' όσον άμρισητεται ή Κανονικότης της 'Εραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος δέν ύπάρχει νόμος σύσθεσις αύτης, ούτε δύναται ή ύνδοδος της 'Ιεραρχίας νά λάβω κανονικώς και νομίμως αποφάσεις.

Τούτων ούτως έχόντων και δεδεμένων και έφ' όσον διά την 'Εκκλησίαν είναι, ύποχρεωτικοί οι 'Εροί, Κανόνες, και οι 'Εροί, τούς 'Ιεροϋς Κανόνες έναντιούμενοι νόμοι είναι άκυροι, ως πρυλέχθη, δέν νά δηλωθ ή κατηγορηματικώς ότι ή μόνη λύσις είναι ή έξής:

Οι 'Αρχιερείς οι άποτελούντες κατά τό πρεσβεΐα 'Αρχιερωσώνης πρό της 10ης Μαΐου 1967 την 'Εραν Ένδοδον της 'Ιεραρχίας, νά άποτελέσουν άλλως μία, 'Επιτροπήν ήλην των έχόντων την εύθύνην διά την έφαρμογήν των άντικανονικών νόμων, ήτις 'Επιτροπή θά ζητήσθ άπ' την Κυβέρνησιν Ι/ τήν καθόρησιν των νόμων 3, 214, Ι-67 της ΛΣΤ. Συντακτικής Πράξεως και τό έρθρον 4 τοϋ Π. Δ. 4589/1966. 2/ Τήν συγκρότησιν Μεζώνος Συνόδου, ή όποια θά κληθ ή νά λώθρ πάντα τό άνακυφάντα θέματα, νά συγκροτήσθ την έπικρασσαν 'Εραν Ένδοδον κατά τό πρεσβεΐα της 'Ερωσώνης και νά επικροτήσθ τελεικής την κανονικήν Ένδοδον της 'Εραρχίας της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος, ή όποια θά είλπει νά ύπάρχη πάντοτε, κατά τούς 'Εροϋς Κανόνες και νά παραμείνη τό 'Ανώτατον 'Εκκλησιαστικόν δικαστικόν όργανο της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος. 'Ε Μεζών Συνόδος θά άπαγγείλ η και την άκυρότητα πωδν των άρ' άυτών άνόρων δικαστικών αποφάσεων της 'Αριστίνδην Συνόδου ανεξαρτήτως έν αύται είναι έρθεϊ διότι πρυχει έν προκειμένω και, πάντοτε, ή Κανονικότης και Συνταγματικότης. Πάντες οι πρυλλοι των τε καταδικασθέντων και μή θά παραμυθθσιν εις τό άμμόδια 'Εκκλησιαστικά δικαστήρια πρός επανεξέταση και λήξιν αποφάσεων, ίνα άναστηλωθσιν οι 'Εροί Κανόνες και άποκατασταθ ή νομικότης και τό κύρος της 'Εκκλησίας. Τό ότι ή Μεζών Συνόδος άποτελεϊ τό μόνον κανονικόν όργανον εις τό όλεϊον δέν όπως καταφύγαμεν πρός λύσιν των άνακυφάντων προβλημάτων, έφ' όσον μάλιστα έπήλθε και διά δικαστικών αποφάσεων έλλοίπσεις της Συνόδου της



Ἱεραρχίας, προκύπτει ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν κυρωθέντων διὰ τοῦ 2ου Κανόνος τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἥτοι: τοῦ 38ου Ἀποστολικοῦ τῶν 12ου καὶ 14ου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, τῶν 115ου (104ου) τῆς ἐν Κωνσταντίνῳ Συνόδου, ὁ ὁμοῦλον πλειόνων Ἐπισκόπων ἢ ἄλλως καὶ τὴν Συνόδον ὁρίζουσιν οἱ Ἱερεῖς Κανόνες ὡς ὑπερτέραν ἀπολυτοσύνην ἄρχην, καὶ ἀπολυμένην κριτήριον τῆς κανονικότητος καὶ ἀποφαινομένην ἀρκετικῶς καὶ ἐγκύρως περὶ αὐτῆς. Οὕτω ὁ 6ος τῆς Β Οἰκουμενικῆς καὶ ὁ 12ος τῆς Ἀντιοχείας Ἱεροὶ Κανόνες χορηγοῦσι τὸ δικαίωμα ἐπὶ καὶ τὴν Συνόδον τρέπεσθαι διὰ τὸν ἔλεγχον καὶ ἀποκατάστασιν τῆς κανονικότητος.

Μεϊζόνος Συνόδου έγιναντο χρήσεις εν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1923 καὶ πρὸ παντὸς κατὰ τὸ 1941 ὅτε συνήλθε Μεϊζὼν Σύνοδος καὶ ἀπεκατέστησε τὸ κῆρος τῶν Ἱερῶν Κανόνων διὰ λύσεως συμφώνου πρὸς τοὺς ἑσπέρους Κανόνας, οἵτινες εἶχον παραβιασθῇ διὰ τοῦ Α.Μ. 1493/1938, ἐπεμβαλέναι τῆς Πολιτείας εἰς τὴν ἐκλογὴν Ἀρχιεπισκόπου, ὅσον ἐνταῦθα νὰ σημειώσωμεν ἐκπροσώπως, ὅτι ἡ διὰ τῆς Βίβλος καὶ τοῦ νόμου ἐπιβολὴ ἢ ἀποβολὴ Ἀρχιερέων εἶναι πράξεις θέλουνσαι αὐτὰ ταῦτα τὰ δογματικὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε ἐγίνοντο δεκταί· αἱ πρῆξεις αὗται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ ἐκλογὴ Ἀρχιερέων ἐκλεγομένων ὑπὸ τοῦ Κανονικοῦ ὁργανουδὲν ἀποτελεῖ πρῆξιν ἀλλῶς διοικήσεως, ἀλλ' εἶναι ἔργον βίβας Χρίστου (πρὸβλ. κεῖμενα Μεϊζόνος Συνόδου εἰς Νομοκανονικὰς ἐνασχολήσεις) α. Πετρακίδου σελίς 214 ἔξ 232 ἔξ) τὸ ὅτι αἱ πράξεις τῆς Ἀριστίνου Συνόδου εἶναι ἀκυρωταί καταφαινεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αὕτη ἐπ' ἐτήρησιν πρῆξεως ἐπισκοπικῶν Ἀρχιεπισκοπικῶν ὁργανων, ἦτος τῆς Ἱεραρχίας καὶ τῆς Διακονίας ἑσπέρους Συνόδου συγκεκριομένης κατὰ τὰ προσβεβῆτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Διὰ τούτων τὰ προαναφερθέντα συμφωνούντων τῶν Ἱερῶν κανόνων, τοῦ 4 συντάγματος τοῦ 1952, τοῦ συντάγματος τοῦ 1968 τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ πρὸ παντὸς ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία οὐκ δύναται νὰ ἐξῇ ἕνεκ τῶν Ἱερῶν αὐτῆς κανόνων, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ἐπειδὴ ἡλλακτικῶς ἡ κανονικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐκθέσεις καὶ εἰσῆχθησαν προτεσταντικαὶ διατάξεις παρὰ τὴν γνώμην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος οὐκ δύναται ἡ Ἐκκλησία ὅσο τὴν σημερινὴν αὐτῆς μορφήν καὶ ἐκθέσεις νὰ λάβῃ κανονικὰς ἀποφασίαις.

..... και και μόνη λοιπό λύσις υπάρχει. Εδ ζητηθῇ ὡς προ-  
μνημονεύθη ἐπὶ τῶν Κυβερνήσεων ὑφ' ἡμῶν ὡς ἑπιτροπῆς προσωρινῆς τῆς  
Ἀρχιερατίας, ἵνα συμφωνήσῃ καὶ παρασκευασθῇ ἡ ἐγγύησις τοῦ ἁγίου Εὐα-  
γγε-  
λου τῶν κατὰ ἀποστολῆς Ἀρχιερατῶν. Ἀρχιερέων καὶ ὁρίσμενας  
ἰσχύος, βλάσιν ἐχούσας τὸ ἑκτονισμὸν δικαίον εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν  
καὶ ἀμερόληπτον κρίσιν τῶν προηγουμένων μεγάλων προβλημάτων.

Πιστεύομεν ότι, διὰ τὰς ἐπικρατοῦσας κυβερνήσεις παρεπλη-  
νύθη, προσδοκῶντες ἀποδοχὰς ἐκ τῶν ἐπισηγήσεων. Καίτοι εἶναι νὰ ἀποκαταστήσῃ  
τὰ ἀπολειψασθέντα πρόγραμμα, τὰ ὅποια θὰ ἔχουν ἐπιπτώσεις καὶ ἐπὶ

τοῦ "Εθνους.

"Η Κυβέρνησις παρεπλανήθη ἀπὸ τὴν μεθετέσαν ἰδέαν τῆς ἐξυγιάσεως καὶ ἀναγεννήσεως.

"Οἱ τοὺς θέλωμεν τὴν ἐξυγίανσιν καὶ τὴν ἀναγέννησιν, ἀλλὰ μὲ ἀπαράττητον, προϋπόθεσιν ὅτι τὸ κῆρος τῶν "Ιερῶν Κανόνων δέον ὅπως παραμένῃ ἀπαρασάλευτον, ἄλλως ἀδηγοῦμεθα εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν ἢ εἰς τὸ ἔχθισμα ἢ καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἕλρεσιν.

"Η Κυβέρνησις δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὴν ἀληθειαν οὔτε τὴν εὐπίθειαν τοῦ λαοῦ λεπτοῦ ὁργανισμοῦ οἷος εἶναι ἡ "Ἐκκλησία.

Δὲν ὁρᾷ, λοιπὸν λύσις ἔσται ἀπὸ αὐτὴν τῆς Χαίρονος Συνόδου καὶ εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ καταφύγωμεν, δὲν ἀγνοῦμεν τὸ "Ἔθνος ἡμῶν καὶ τὴν "Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Σεβασμιότατοι "Ἄγιοι Ἀδελφοί φοβηθῶμεν εὐθέως ἐναντι τῆς "Ἐκκλησίας, ἐναντι τῆς "Ὁρθόδοξης παραδόσεως, ἐναντι τῶν "Ἐρῶν Κανόνων, ἐναντι τῶν ὁμοδόξων "Ἐκκλησιῶν, ἐναντι τοῦ "Εθνους ἡμῶν. Δὲν πρέπει νὰ λημονῶμεν ὅτι ἀρκεσθῶμεν κατ' τὴν ἡμέραν τῆς εἰς "Ἐπισκόπους Χαιροτονίας ἡμῶν ἵνα προκηθῶμεν καὶ θυσιαζώμεθα ὑπὲρ τῆς Ὁρθόδοξης Πιστεωσῆμῶν, ὑπὲρ τῶν "Ἐρῶν τῆς "Ἐκκλησίας Κανόνων καὶ ὑπὲρ τῶν "Ἐρῶν Παραδόσεων.

Τί θυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὑστερον ἀπὸ τὰ γενόμενα κατ' τὴν διαρρεῦσαν εἰκοσάμηνον πρὸς αὐτοὺς πρὸς τὴν μητέρα "Ὁρθόδοξον "Ἐκκλησίαν ἡμῶν, πρὸς τοὺς ὁμοδόξους συγχριστιανοὺς μας, καθὼς καὶ πρὸς τὴν "Ἐρῶν παραδοσὶν καὶ πρὸς τοὺς "Ἐρῶς Κανόνας ἐάν εἶχον λαλῶν αὐτοὶ καὶ μὲς ἡρώτων ; Τί θυνάμεθα νὰ εἴπωμεν εἰς τὸ παρόν ; εἰ εἰπῇ δι' ἡμῶς τὸ μέλλον καὶ ἡ "Ἱστορία ;

Μήπως χαρακτηρισθῶμεν ὅτι ἐπεδείχθημεν βεβήλιν ἐναντι πατέρων καὶ προκατόρων ἡμῶν ἀγνωστομένων ὑπὲρ τῆς "Ὁρθοδοξίας ; ὅ ὅτε χειρότερον μήπως χαρακτηρισθῶμεν ἐπίσκοποι ;

ἀεὶν ἡ θέσις ἡμῶν.

"Ὅτε εἴς θειοτέρα κατέστη κατ' αὐτὴν, διότι ἐρήμην τῶν "Ἐπισκόπων τῇ προτάσει τῆς "Ἀριστινύου Ἐκκλήθης καὶ ἐδημοσιεύθη ὁ Νέος Καταστατικὸς Χάρτης τῆς "Ἐκκλησίας τῆς "Ἑλλάδος, ὡς ὑπ' ἀριθμ. 126/17.2.1969 Ν.δ.τάγμα, συνεχιζομένης οὕτω τῆς παραβιάσεως τῶν "Ἐρῶν Κανόνων ἢ μὲλλον, ὅτε καὶ χειρότερον τῆς ἀντικανονικῆς καταστάσεως, περιελθοῦσης πλέον εἰς δικαιόνισιν.

"Ὁ "ὅς σώζει τὴν "Ὁρθόδοξίαν εἰς τὸν κῆρον τῆς μητρὸς ἡμῶν "Ἑλλάδος.

Ἐν Χριστῷ ἀδελφιστὸς ἀδελφός

Γεώργιος Κωνσταντίνου.  
Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΠΑΤΕΡΑΡΧΗΣ

Κοινοποιήσις  
1/ "Ἐξοχ. κ. πρωθυπουργός  
27/ "Ἑλληνικὴ Πατριαρχεῖα  
3/ Δεβ. "Ἀρχιεπίσκοπος.